

валъ сѣмь много приятели и роднини. Призованиитѣ
штѣтъ да присѣтствуватъ на вѣчанието и музиката
ште да свири цѣла ноштъ.

Сган. Господинъ Алаканторе, цѣлѣта надохожда-
нието ми е . . .

Алк. Дойдете сега! да влеземъ въ кѣшги, ние ве-
че не сме чужди.

Сган. *(На себе-си).* Охъ! Боже мой! сѣѣнитѣ на
философитѣ почнѣхме. *(На Алакантора).* Слушайте
ме Господинъ Алаканторе,

Алк. Што мигеръ имате да ми казвате нѣшто?

Сган. Да, нѣшто штѣ ви кажж.

Алк. Кажете прочее.

Сган. Господинъ Алаканторе, истина е че ви по-
искахъ дѣштерѣ ви, и ние ми их обрекохте съ пѣрва
дума; но послѣ се смислихъ за възрастѣта си, и за-
ключихъ че Госпожица Доримена не ште да е благо-
дарна отъ единъ мжжъ като мене.

Алк. О! што казвате? дѣштерѣ ми е много сни-
сходителна, и ште видите че ште да е твърѣ благо-
дарна отъ васъ.

Сган. Што да ви кажж, брате? имамъ понѣко-
гашъ ужасни своенравности, и никога не вѣрвамъ че
прекрасната Доримена ште да ги търпи. . . . Азъ
имамъ чуденъ характеръ, завистливъ сѣмь. . . .

Алк. Това ништо не ште каже. Предпочитахъ да
не давамъ дѣштерѣ си нито на кметъ нито на князъ,
само и само за да их дамъ вамъ; и увѣрѣямъ ви
че ште да их земете панукъ на ония, които желасж
да их направѣтъ своя-си.

Сган. Но понѣкогашъ чувствувамъ себе-си много
злѣ, напримѣръ, едно треперяне отъ времето на вой-
ната, и това ште их направи да добие отвращение.

Алк. Честната жена не трѣбва никога да добива
отвращение къмъ мжжѣтъ си.

Сган. Приемате ли, Господинъ Алаканторе, да ви
дамъ единъ сѣвѣтъ? сѣвѣтвамъ ви да ми не давате
дѣштерѣ си.

Алк. Това е невъзможно; азъ не земамъ назадъ
матѣ си.